

Minister har udtalt sig saa bestemt derimod, skal jeg ikke videre holde paa det, derimod har det glædet mig meget at høre, at Ministeren vel ikke ønsker Forslaget under Nr. 5, men at han dog vil acceptere det, saafremt Thinget gaaer ind derpaa. Jeg troer, at det er af overordentlig stor Bigtighed, at det ikke forbydes at sende flere lukkede Breve i een Convolut uden at sætte saa mange Frimærker paa Convoluten, som den indeholder Breve, og jeg maatte rigtignok — saaledes som den høitærede Finansminister yttrede sig for om et andet Forslag — betragte det som et Tilbageffridt istedetfor et Fremffridt, hvis vi vedtog et Forbud herimod. Jeg maa være enig med den høitærede Finansminister i, at Postvæsenets Embedsmænd ved Bane faae en vis Dvølse i at kunne se paa et Brev, om der er Noget i det, og det kunde derfor let være, at man ved en saadan Bestemmelse kom til en Inquisition fra Postvæsenets Side, som vilde være ganske overordentlig uheldig. Tillige vilde man let komme ind paa et Angtvelsesystem, idet jo vedkommende Modtager ved at angive, at der havde været Noget indsluttet i Brevet, i Genhold til Bestemmelsen i § 24 vilde kunne tilvinde sig en Fordeel af nogle Rd., og dette vil jo være ganske overordentlig uheldigt. Men det Bigtigste for mig i denne Sag er det Samme, som jeg fremhævede ved Adressebrevene, og som her gjør sig gjældende i endnu højere Grad, den Omstændighed nemlig, at Bestemmelsen i Praxis ikke vil blive overholdt. Den vil daglig blive omgaaet af mange hundrede Mennesker rundt omkring i Landet, og det forekommer mig at være overordentlig uheldigt at give en Lov, om hvilken man iforvejen veed, at den bestandig vil blive omgaaet. Det vil gaae med den, som det gif med den gamle Stempellov, som havde forskjellige Bestemmelser, der i Praxis ikke kunde overholdes, og som derfor bestandig bleve omgaaede, og det førte endvidere til, at man i det Hele taget blev meget lar, om jeg saa maa sige, eller meget lidet paaseende med Hensyn til

Stempelafgiftens Erlægelse, saa at Bestemmelserne bleve omgaaede paa mange Punkter. Det er ikke hensigtsmæssigt at give en Lov, som ikke kan gennemføres. At der paa dette Punkt skulde være nogen Fare for Postvæsenet, kan jeg paa ingen Maade see. For Dieblisset kan man befordre 50 Kvint for en Porto af 8 Sk., og at det skulde give Anledning til en Industri fra privat Side, at man nu nedsetter Portoen til 4 Sk., kan man dog ikke antage; i saa Fald maatte man imidlertid hellere reducere Vægten af Brevet, eller blive ved det gamle System. Men det glædede mig som sagt at høre den høitærede Finansminister behandle dette Forslag saa temmelig lemfældigt, saa jeg haaber, at han til Slutningen heller ikke vil have Noget imod, at Thinget gaaer ind derpaa.

W. Petersen: Det er blot med Hensyn til Spørgsmaalet angaaende Adressebrevene, at jeg vil tillade mig en enkelt Bemærkning for at støtte det af Udvalget under Nr. 2 til § 1 stillede Forslag. Naar man spørger, hvad der forstaaes ved et Adressebrev, da er det jo i daglig Tale et saadant Brev, hvormed der følger Varer. Et egentligt Adressebrev efter den Opfattelse, hvori man i Almindelighed tager dette Ord, kan altsaa ikke engang befordres med Posten, naar der ikke er Varer dermed. Medens en æret kjøbenhavnsk Landstingsmand (Melchior) derhos allerede har anført, hvad der lader sig sige med Hensyn til de større Forsendelser, hvormed man sender Adressebreve, saa skal jeg henlede Opmærksomheden paa et andet Moment, som ogsaa har Betydning med Hensyn til det heromhandlede Spørgsmaal, og det er de Varer, som stadig forsendes rundt omkring paa Landet med de saakaldte private Poster. Følge Lovforslagets § 1, første Paragraph, forbeholder Postvæsenet sig „Eneret til at befordre ogsaa Adressebreve fra et Poststed til et andet“. Men nu er det, naar man fra en Kjøbstad skal sende Varer ud paa Landet ved en Fragtmand, almin-